

מ"ת 15118/01/14 - מדינת ישראל נגד מנתסדר ברדאן, ודאח קרעין

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 15118-01-14 מדינת ישראל נ' ברדאן(עציר) ואח'

בפני כב' השופטת חנה מרים לומפ
מבקשים מדינת ישראל
נגד
משיבים
1. מנתסדר ברדאן (עציר)
2. ודאח קרעין (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה שרית דרור

המשיבים וב"כ עוד אמיר נבון

החלטה

רקע

בפניי בקשה בהתאם לסעיף 21(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן - חוק המעצרים) להורות על מעצר המשיבים עד תום ההליכים בת"פ 15704-01-14.

1. נגד המשיבים הוגש כתב-אישום המייחס להם עבירות של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), קשירת קשר לביצוע עוון לפי סעיף 499(א)(2) לחוק ועבירה של תקיפה כדי לגנוב לפי סעיף 381(א)(2) לחוק.

2. בד בבד עם הגשת כתב-האישום, עתרה המאשימה למעצרו של המשיבים עד לתום ההליכים כנגדם.

3. בקשת המעצר נסמכת על קיומן של ראיות לכאורה לאשמתם של המשיבים ועל קיומה של עילת מעצר ועל הצורך להורות על מעצרו עד תום ההליכים בשל מסוכנותם לביטחון הציבור ולרכוש.

4. ב"כ המשיבים חולק על קיומן של ראיות לכאורה או על קיומה של מסכת ראייתית המצדיקה השארת המשיבים במעצר. עוד טען ב"כ המשיבים כי לדידו אין עילת מעצר וכי ניתן להסתפק בחלופת מעצר בתנאי

מעצר בית מלא תחת פיקוח.

כתב האישום

5. על פי עובדות כתב האישום כשלושה שבועות עובר ליום 29.12.13 ועד ליום 29.12.13, קשרו הנאשמים קשר ביחד עם אחרים אשר פרטיהם אינם ידועים למאשימה (להלן: "**האחרים**"), לבצע עוון. ביום 29.12.13 סמוך לשעה 9:05 ברח' (להלן: "**המקום**"), תקפו הנאשמים יחד עם אחרים את ר. מ., יליד שנת 1939 (להלן: "**המתלונן**"), וגנבו ממנו סכום כסף השייך לר. מ. (להלן: "**בעל התחנה**"). באותן נסיבות, קשרו הנאשמים קשר ביחד עם אחרים לגנוב את כספי הפדיון של תחנת הדלק (להלן: "**הכספים**"), השייכים לבעל התחנה וזאת בעת לכתו של המתלונן, הוא אביו של בעל התחנה, להפקיד את הכספים בבנק. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, כשלושה שבועות עובר למועד הגניבה, בירר נאשם 1 פרטים אודות נוהל הפקדת הכספים. נאשם 1 שאל מתדלק שעבד בתחנה, מ. ק., באיזה יום לוקחים את הכסף לבנק ובאיזה יום יש הכי הרבה כסף. המתדלק מ. השיב לו כי מידי יום המתלונן לוקח את הכסף להפקדה בבנק וכי ביום ראשון יש הכי הרבה כסף להפקדה. בבוקרו של יום 29.12.13 בין השעות 6:10 לבין 6:22, התכתבו הנאשמים ביניהם ועם אחרים, שזהותם אינה ידועה למאשימה, וביצעו תיאומים בנוגע להוצאתה לפועל של תוכנית גניבת הכספים מהמתלונן. בהמשך בשעה 8:35 הגיע נאשם 1 לתחנת הדלק, ותצפת על המתלונן, בעת שהוא מתארגן, בטרם לכתו להפקיד את הכספים בסך של 53,986 ₪ בבנק הדואר, סניף ... הנמצא במקום. נאשם 1 שאל את ע. א. ר. מ., מתדלק בתחנת הדלק פרטים אודות המתלונן ובנוגע לתיק שהחזיק המתלונן. המתדלק השיב לו כי מדובר באביו של בעל התחנה, אשר בזמן הקרוב ילך להפקיד את הכספים כפי שעושה מידי בוקר.

בסיום שיחתם זו, זז נאשם 1 הצידה והתקשר לאדם שפרטיו אינם ידועים למאשימה. נאשם 1 ניהל שיחה במשך מספר דקות ובהמשך יצא מתחנת הדלק, זאת כ-10 דקות טרם יציאת המתלונן מתחנת הדלק לכיוון הבנק. המתלונן הכניס את הכספים לתיק שחור ויצא לכיוון בנק הדואר יחד עם חברו י. ב.. כאשר הגיעו למקום, יצא המתלונן מהרכב ואז התנפל עליו אדם אשר זהותו אינה ידועה למאשימה, חבוש כובע גרב שחור, חטף מידיו של המתלונן את התיק ובתוכו הכספים ונמלט מהמקום. האחר רץ ובהמשך נכנס לרכב מסוג קאיה מספר רישוי 57-274-79, שהמתין לו במקום וביחד הם נמלטו מהמקום.

בשעה 13:27 בהמשכו של יום 29.12.13 נתפסו הנאשמים נוהגים ברכב מסוג יונדאי מספר רישוי 8283651, כאשר ברשותם חלק מהכספים שנגנבו מהמתלונן. ברשות נאשם 1 נתפס סכום של 9,300 ₪ בשטרות של 100 ₪ קשור בגומייה וברשות נאשם 2 סכום של 8,900 ₪ בשטרות של 100 ₪ קשור בגומייה.

ראיות לכאורה

6. ב"כ המבקשת ביססה בקשתה על סמך הראיות שנאספו אשר כוללות הודעות מתלוננים ועדי ראיה, מחקרי תקשורת, אמירות מפלילות של המשיבים והכספים אשר נמצאו ברשותם בעת מעצרים.

7. טענותיו של ב"כ המשיבים מכוונות כנגד היעדר ראיות הקושרות את המשיבים למעשים המיוחסים להם, וקיומן של סתירות וחוסר ראייתי בחומר הראיות שנאסף, אשר לדידו מכרסמים באופן מהותי בעוצמת הראיות.

8. הנטל המוטל על המבקשת הוא להראות כי קיימת תשתית ראייתית **לכאורית** להרשעת הנאשמים בעבירות המיוחסות להם. בהקשר זה, רמת ההוכחה הנדרשת אינה זו הנהוגה במשפט הפלילי, אלא די בבחינת כוח ההוכחה הפוטנציאלי הטמון בחומר החקירה. על בית המשפט לבחון אם קיים סיכוי סביר שעיבודן של הראיות במהלך המשפט - לאחר שהועברו בכור ההיתוך של החקירות ומבחני הקבילות והמשקל - יוביל בסופו של יום להרשעת הנאשם (בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד(2) 133, 146-147 (1996)).

יוער כי בשלב המקדמי של מעצר עד תום ההליכים, בית המשפט אינו נדרש לקבוע ממצאים בשאלת מהימנותם של העדים כפי שנעשה בהליך העיקרי ודי בכך כי קיים פוטנציאל ראייתי להרשעת הנאשם בתום ההליך המשפטי זאת בכפוף לכך שלא נתגלה כרסום ממשי ומהותי, המצביע על חולשה ממשית של התשתית הראייתית הלכאורית (ראו למשל בש"פ 5191/13 **אבו חאמד נ' מדינת ישראל**, פסקה 7 (9.5.2013)), ובש"פ 6849/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, 23/10/2013).

9. לאחר שעיינתי בתיק החקירה אני קובעת כי ישנן לכל היותר ראיות לכאורה לביצוע עבירה של קשירת קשר לביצוע עוון והחזקת נכס שהושג בעוון ולא מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע עבירה של תקיפה כדי לגנוב:

א. מהודעתו של בעל התחנה אשר צפה בצילומים יש אינדיקציה לכך שמשיב 1 היה ביום באירוע בתחנה ושוחח עם המתדלקים. שני מתדלקים מוסרים בהודעתם כי משיב 1 היה בתחנת הדלק בבוקר האירוע (ר' הודעת מ. ק. מיום 31.12.13 ש' 16 והודעה מיום 2.1.14 ש' 20 וכן הודעת ע. א. ר. משעל מיום 5.1.14 ש' 10-3). מ. ק. בהודעתו השניה מספר כי משיב 1 שאל אותו כשבועיים עובר לאירוע שאלות בדבר הכספים (ר' הודעת מוסא מיום 2.1.14 ש' 62-63). בהודעתו הראשונה הרחיק עצמו משיב 1 מתחנת הדלק וטען כי בשעת הבוקר היה בביתו (ר' הודעת משיב 1 מיום 29.12.13 ש' 49-50). רק לאחר שהבין משיב 1 כי קיימים צילומים המעידים כי היה בשעות הבוקר בתחנת הדלק שינה גרסתו (ר' הודעת משיב 1 מיום 30.12.13 ש' 133-134).

ב. מתרגיל חקירה שנערך למשיבים עולה כי אלה מפלילים את עצמם וקושרים עצמם לגניבה: **"טוב שלא לקחנו את שטרות ה-50 מה שהבהיל אותי זה הדפים והגומיות"** (ר' יומן חקירה מיום 29.12.13 שעה 23:05). כן ניתן לראות כי המשיבים מתאמים גרסאות דבר מפליל בפני עצמו.

ג. המשיבים נתפסו שעות בודדות לאחר האירוע כשברשותם שטרות כסך מגולגלים בגומיה. המשיב 1 לא ידע מהו סכום הכסף המדויק שנמצא ברשותו (ר' עמוד 3

הודעת משיב 1 מיום 29.12.13 ש' 234-263). המשיב מסר גרסה מדוע ברשותו סכום גבוה של כסף אולם לא הסכים למסור לחוקר פרטים על מנת שגרסתו תיבדק (שם ש' 158-182).

ד. אשר לעבירת התקיפה כדי לגנוב, צודק ב"כ המשיבים כי המשיבים נעצרו ברכב אחר מהרכב עליו דווח כי נמלט ממקום האירוע, וכי לא ברור מהיכן הגיע אותו מידע המופיע בדוח הפעולה מיום האירוע, שנרשם ע"י השוטר שי אברגל, אשר בגינו נעצרו המשיבים ברכבם: **"בהמשך הסריקות שבוצעו נמסר עי 71 מוריה כי ישנו רכב נוסף יונדאי לז 8283651 שמעורב אף הוא באירוע..."** (ר' דו"ח פעולה מיום 29.12.13 עמ' 2).

ה. כמו כן מסכימה אני עם ב"כ המשיבים כי היה מקום לערוך מסדר זיהוי לעדים שכן עד ראיה אשר ראה את הבחור שסביר ביותר כי הוא זה אשר חטף את התיק מידי המתלונן, ציין כי יוכל "בוודאות" לזהות את האדם (ר' הודעת בן ציון בוריס בלייב ש' 23).

ו. עוד יצוין כי התיאור שמסרו המתלונן ועד הראיה אינו תואם את תיאורם של המשיבים אשר גבוהים משמעותית יותר מגובה 165-170 ס"מ עליו מסרו העדים (ר' הודעת ב. צ. ב. ש' 7-8 וכן הודעת המתלונן מיום 29.12.13 ש' 31).

10. לפיכך סבורני כי די במארג הראיות הלכאוריות שהובא לעיל כדי לבסס חשד סביר כנגד המשיבים באשמה של קשירת קשר לביצוע עוון והחזקת נכס שהושג בעוון.

עילת מעצר

11. ב"כ המשיבים טען כי לא קיימת עילת להמשך מעצר של המשיבים וכי על בית המשפט להורות על שחרורם לחלופה של מעצר בית מלא בפיקוח. ב"כ המשיבים הגיש פסיקה לתמיכה בטענותיו.

12. העבירות בהן מואשמים המשיבים אינן מן המנויות בחוק כמקימות חזקת מסוכנות ועילת המעצר הנטענת על-ידי המבקשת הינה של מסוכנות כללית לביטחון הציבור ורכשו.

13. על אף זאת, נפסק לא אחת, כי עבירות רכוש, גם אם אינן מקימות לכשעצמן עילת מעצר, בנסיבות מסוימות יש ותתקיים עילת כזו, בין אם בשל נסיבות המעשה, בין אם בשל נסיבות העושה ובין אם בשל השילוב שביניהן. משמדובר בעילה הנובעת מנסיבות המעשה, תתקיים עילת מעצר בעבירות רכוש, במקרים בהם בוצעו העבירות באורח שיטתי, או בהיקף ניכר או תוך התארגנות של מספר עבריינים, או תוך שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים (בש"פ 5431-98 **פרנקל נ' מדינת ישראל** [פד"י נב (4) 268]) ויודגש כי מבחנים אלו הינם חליפיים זה לזה ולא מצטברים זה לזה (ור' גם: בש"פ 4604/06 **מאלק סמארה ואח' נ' מדינת ישראל** . תק-על 2006(2), 3801). בנוסף, עילת מעצר בעבירות רכוש יכול ותתקיים גם כאשר מדובר בעבירת רכוש יחידה, אשר אינה עונה למבחנים דלעיל, אם נסיבות העושה מקימות אותה, קרי - עבר

פלילי המצביע על קיומה של מסוכנות מצד המשיב (ר' בש"פ 3453/05 ארז אברג'יל נ' מדינת ישראל תק-על 2005(2), 1047).

14. יחד עם זאת, חובה על בית המשפט לשקול, גם כאשר קיימת עילת מעצר, האם ניתן להשיג את תכלית המעצר ולהגן על הציבור מפני מסוכנותם של המשיבים, שטרם הוכחה אשמתם, באמצעות חלופת מעצר שתפגע בצורה מופחתת בחירותם.

15. בעניינינו, אכן מדובר בעבירות שקדם להם תכנון מוקדם. כעולה מחומר הראיות, משיב 1 אף היה שותף לתכנון זה. יחד עם זאת, משלא נמצאו ראיות לכאורה לכך שהמשיבים היו שותפים לגניבה עצמה וכי מעורבותם בגניבה היא מכוח דיני השותפות ומשכך הם מואשמים בקשירת קשר לביצוע עוון, יש מקום לבחון חלופת מעצר בעניינם.

16. לאחר ששקלתי את הנסיבות מצאתי כי יש לשחרר את המשיבים לחלופת מעצר, יחד עם זאת בשל חלקו של משיב 1 בתכנון שקדם לאירוע ובשל עברו הפלילי, טרם אבחן חלופה בענייניו אני מורה לשירות מבחן להכין תסקיר בעניינו **עד לדין ביום 28.1.14 בשעה 8:45. המשיב יובא לדין באמצעות שב"ס.**

17. באשר למשיב 2 אשר לא נמצאו לחובתו הרשעות קודמות ועוצמת הראיות נגדו באשר לעבירת קשירת הקשר נמוכה יותר, אני מורה על שחרורו בתנאים כדלהלן:

א. המשיב יתייצב לחקירה או למשפט בכל עת שיידרש.

ב. המשיב לא ייצור קשר, בין במישרין ובין בעקיפין, עם מי מהמעורבים בפרשה.

ג. המשיב ישהה במעצר בית מלא בפיקוח הוריו בכל עת, בבית הוריו.

ד. להבטחת תנאי השחרור יפקיד המשיב סך של 4,000 ₪, יחתום על ערבות על סך 10,000 ₪, וכן הוריו יחתמו על ערבות בסך 5,000 ₪ כל אחד.

ה. לא יעמוד בתנאים, יובא בפני שופט תורן ביום 19.1.14 בשעה 10:00.

ו. השחרור יכול שייעשה בפני קצין משטרה/שב"ס או מי יש מוסמך לכך.

ז. שב"ס יאפשרו למשיב 5 שיחות טלפון להסדרת תנאי השחרור.

העתק הפרוטוקול ישלח לשירות המבחן.

ניתנה היום, ט"ו שבט תשע"ד, 16 ינואר 2014, במעמד ב"כ
הצדדים והמשיבים.